

Nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem vil sige det samme, som Hr. Bernings Svoger sagde, da han talte med mig — for øvrigt en Samtale, jeg skal komme tilbage til senere, men om hvilken jeg i dette Øjeblik blot vil sige, at det var en Samtale mellem to *Mennesker* og ikke mellem en Arbejdsmand og en Justitsminister; det var en Samtale om Bernings Forhold i det hele, ganske jævn, og om, hvad der vilde være heldigst at foretage, som Situationen laa, men det skal jeg komme til senere. Bernings Svoger sagde til mig: Ja, men der er jo dog, selv om Berning har været straffet de mange Gange, noget urimeligt i, at han skal interneres nu, naar man husker paa, at han i Tiden fra 1913 til 1922 ikke har gjort sig skyldig i noget. Jeg sagde saa til ham: Jeg ved ikke, Hr. Hansen, hvor meget Familien kender til de Forhold, men lad os se paa Sagen fra 1922. Saa vil De se, at de Forbrydelser, de Overgreb — og de er jo alle sammen af samme Karakter, nemlig Overgreb overfor Smaapiger og mindre Drengene —, der førte til denne Straf i 1922, ikke var enkelte Overgreb, der var begaaet i 1922, nej, det var en hel Række Overgreb, som man kunde føre tilbage til 1920, og naar man ikke kunde gaa længere tilbage, kunde det saa ikke tænkes at være, fordi Berning den Gang var i København, hvor han en vis Tid kunde optræde uden at blive opdaget. Da Bernings Svoger hørte det, sagde han: Jeg har ikke haft nogen Anelse om, at Sagen ligger saaledes.

Jeg vil sige her i Dag, at jeg tror ikke, vi skal komme ind paa at diskutere, hvorvidt Berning er af den ene eller den anden Art. Det er tilstrækkeligt dokumenteret, at uanset hvorledes han i øvrigt kan være, mangler han efter alt det oplyste ganske Evnen til at beherske sig i seksuel Henseende. Det var det Grundlag, der forelaa for mig, den Gang jeg lod Berning tilbageholde, og det er det Grundlag, der yderligere er blevet slaaet fast ved Retslægeraadets Erklæring og ikke mindst ved Sundhedsstyrelsens Erklæring, som det ærede Medlem Hr. Rytter bogstavelig talt ikke nævnte, skønt den spiller den største Rolle for Behandlingen af hele denne Sag. Sundhedsstyrelsens Erklæring; der var afgørende for, at jeg lod den rent midlertidige Tilbageholdelse, som jeg ogsaa efter det ærede Medlem Hr. Rytters Mening var berettiget til, staa ved Magt, er dateret 8. November — før var jeg altsaa ikke sikker paa Sagen, som jeg er nu —, og den lyder saaledes: „Sundhedsstyrelsen skal i Tilslutning til

Retslægeraadet ved Sagens Tilbagesendelse udtale, at Berning maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed. Paa Grund af hans psykiske Abnormitet finder Sundhedsstyrelsen, at han fra et lægeligt Synspunkt set maa henregnes til de Personer, der hører hjemme paa SIKRINGSANSTALTEN“. Det ærede Medlem Hr. Rytter lod falde en Bemærkning om, at jeg, jeg tror det var overfor Højesteretsagfører Ulf Hansen, havde fremsat Udtalelser, der gik ud paa, at overføre Berning til SIKRINGSANSTALTEN ved Nykøbing Sjælland. Jeg kunde ikke blive klar over, hvorvidt der som i flere af det ærede Medlems øvrige Udtalelser laa nogen Insinuation i Retning af, at det skulde opfattes som en Trusel. Det var i alt Fald ikke mig, der truede ham, men, hvis nogen truede, den officielle Erklæring, hvorefter jeg burde overføre den Mand til SIKRINGSANSTALTEN. Jeg har ikke gjort det, og da han meget vel kan blive ude paa Vestre Fængsel, indtil hans Sag er afgjort eller senere undersøgt, og da jeg ikke har noget Ønske om, at Hr. Berning i øvrigt skulde bryde sammen, har jeg i Sinde, ogsaa for at han kan være til Stede, lettere være til Stede ved de eventuelle Forhør, idet Sagen mod mig eller mod Justitsministeriet behandles i København, at lade ham blive paa Vestre Fængsel, til denne Sag er endeligt afgjort. I øvrigt kan jeg slet ikke erkende, at det ærede Medlem Hr. Rytter har Ret, naar han udtalte følgende, som jeg noterede, „at det er nødvendigt af Hensyn til Sagen her at klare den højtærede Justitsministers Kompetence af Hensyn til Lovens Nødvendighed“. Det er ikke nødvendigt, for det klarer Domstolene nok, de klarer nok Spørgsmaalet om „den højtærede Justitsministers Kompetence“, eftersom det er dem, der har den til Undersøgelse, det er i og for sig ikke nødvendigt at klare dette Spørgsmaal her i Anledning af dette Lovforslags Vedtagelse.

Imidlertid mente jo det ærede Medlem Hr. Rytter, at jeg overhovedet stadig havde skiftet Standpunkt i denne Sag, og til en vis Grad har han Ret. Jeg har skiftet Standpunkt, efterhaanden som de Erklæringer og Udtalelser indløb, paa hvilke jeg skulde bygge, og det har jeg heller ikke lagt fjerneste Skjul paa. Det var nødvendigt i denne Sag at handle saa hurtigt, at jeg ikke kunde have alle de Undersøgelser færdige, som jeg nu har; det har jeg ganske lagt aabent ved de tidligere Forhandlinger, og jeg skal gerne gentage det kort nu, siden det ærede Medlem lægger saa megen Vægt derpaa: